

Francelj pa začne pripovedovati vse dogodke, ki so drevili mimo njega v zadnjih časih. Nazadnje pristavi:

„Kaj sem dolžan otroku, ki sem ga zatajil pred svetom in pred vami, oče? . . . In njej?“

Starec se je zamislil. Šele čez dolgo je pokimal z glavo in dejal:

„Kakor je božja volja.“

Franceljnu so se olajšale prsi, oddahnil se je.

„Tega trenutka sem se bal,“ je dejal nato skoro slovesno, „a šel je mimo mene po sreči. Hvala vam, oče!“

Čez nekoliko hipov je še pripomnil:

„Kako je to žalostno, da nas mora šele nesreča ublažiti in napraviti iz nas ljudi. Ali bi ne bili lahko še veliko boljši in blažji v sreči?“

*

Po vasi gre novica od ust do ust, da bo zagospodinjila Tinka na Jelovini še pred letošnjim adventom. Vidka pa je že sedaj skoro stalni gost v hiši Jelovčanovi in njen glas oživlja prej tako pusto hišo, kakor da bi zveneli iz vseh kotov srebrni zvonci.

Karel Dolenc:

Ob koncu leta.

Kedaj ste odšli, vi dnevi dolgega leta?

Kedaj ste odšli z vso svojo obilno bridkostjo,
kedaj ste odbežali s skopo svojo sladkostjo? —

Vsa zemlja tam zunaj je z belim prtom odeta —
a ni li še včeraj pod oknom bezeg cvetel?

A zdaj, glej, je gol ves, ves mrtev, oledenel.

Ni včeraj še gnezda dvojica lastovk nosila?

Kdaj se poslovila, kdaj se je na jug preselila?

Ni hčerka sosedova še predvčerašnjim pela?

A včeraj zbolela in legla, čez noč je zvenela.

Zdaj v grobu leži . . . Kak čas beži, beži!

In vse mineva . . . In smrt kosi, kosi!

I mene čez noč morda pokosila bo,

in prej, kot sanjam, poneso me v hladno zemljo . . .

